

Poem ecliptic

Cristi

odata
m-a tras iubirea de mânecă
să mă întrebe
de tine.
n-am știut ce să-i răspund,
am tăcut,
de două ori mai adânc
decât cea mai solemnă tăcere
și-am trezit din comă un surâs,
simțind cum în mine reverberează
din fiecare cameră
a inimii
câte o silabă
a numelui tău.

sunt atâtea legăminte
și ploi de năzuințe
pe strofa
unde-mi ești lumina
încât
nici lipsa de rațiune
a valsurilor noastre mute
nu s-a împotrivit
să fim
poet și muză,
concentrici
într-un vis.

mi-a crescut un dor
cât luna
în locul unde
mi-am proscris simțirea
și nu știu să explic cadența
acestor pâlpâiri de viață
ce-mi înțeapă atât destinul
cu schița sărutului tău.
din lipsa ta se nasc himere
să îmi taie rostul
în două tabere antagoniste,
de ideal și imposibil,
sub cerul unui poem ecliptic
trasat pe axa buzelor tale
de stângăcia dragostei oculte.

rolul tău e atât de sacru,
te-aplaudă tot trupul meu
pe scena de crescendo,
din mâine în mâine,
tot mai intens,
tot mai suav,
tot mai veridic,
de parcă nu ai ști
ca în miezul
acestor agregări de sentimente
ești tu.

azi
am tras iubirea de mânecă
să o întreb
de tine.
și-a fost de-ajuns
o răsfoire de suflet
să te văd
cu chip retoric,
răspuns la întreaga mea trăire.